

full dominical

Església de Menorca

Número 1881 - Any XXXVII - 24 juny 2018

75 anys de la coronació de la Mare de Déu del Toro

MARÍA, MODELO Y ESTÍMULO PARA SEGUIR A JESÚS

Queridos diocesanos:

Acogernos al patronazgo de la Virgen María significa que acudimos a su intercesión pero también que la tomamos como modelo. El domingo pasado hacíamos referencia a la bula "Quo graviora" del año 1961 por la que la Virgen del Monte Toro fue confirmada como patrona de Menorca y explicábamos su función intercesora. Vamos a fijarnos ahora en María como modelo y estímulo para ser cristiano. Que la Virgen de Monte Toro sea nuestra patrona significa que los menorquines deseamos aprender de María a seguir a Jesús.

La Virgen María no sólo fue la madre de Jesús, sino también la discípula perfecta, que aceptó y llevó a cabo la misión que Dios le encomendó. El Catecismo de la Iglesia lo resume diciendo que "se entregó a sí misma por entero a la persona y a la obra de su Hijo" (CEC 494).

Ahora bien, María tiene una manera propia de seguir a Jesús. En los evangelios encontramos algunas pistas preciosas de cómo María fue discípula. San Lucas dice por dos veces que María conserva las cosas y las medita en el corazón (2, 19. 51). El seguimiento de Jesús lo realiza desde dentro, madurando en el corazón todo lo que acontece. Otro rasgo de María es su preocupación y cuidado por todos: su prima Isabel, unos novios en apuros, Juan y los discípulos de su Hijo. María sigue a Jesús como madre, pero su maternidad no es sólo física, sino ante todo espiritual. Jesús habló de una maternidad nueva y distinta: en el Reino son su madre aquellos que escuchan la palabra de Dios y la cumplen (Cf. Lc 11, 28). Por eso, como exclama San

Agustín, "más bienaventurada es María el recibir a Cristo por la fe que al concebir en su seno la carne de Cristo". Otro aspecto de su discipulado es la alegría. María no sólo canta con gozo la grandeza de Dios, sino que transmite esa alegría allí donde está, porque lleva consigo al Dios con nosotros.

Os invito a pensar otras características de María como discípula de Jesús: su sencillez, su fe firme, probada en el dolor y su esperanza inquebrantable. Seguro que cada uno puede encontrar en María aspectos que le ayudan a su seguimiento de Jesús. Me parece estimulante contemplar a María no sólo como "madre" sino también como "discípula", como cristiana, porque nos ayuda a descubrir que es nuestra compañera en el camino del seguimiento de Jesús. María es, como nosotros, "hija de la Iglesia".

Contemplar a María es también aliciente y estímulo para no detenernos en el camino y correr hasta llegar a la meta. Como dice el Papa Francisco al final de su escrito sobre la santidad: "Es la santa entre los santos, la más bendita, la que nos enseña el camino de la santidad y nos acompaña. Ella no acepta que nos quedemos caídos y a veces nos lleva en sus brazos sin juzgarnos. Conversar con ella nos consuela, nos libera y nos santifica. La Madre no necesita de muchas palabras, no le hace falta que nos esforcemos demasiado para explicarle lo que nos pasa. Basta musitar una y otra vez: Dios te salve, María..." (Gaudete et exultate, 176).

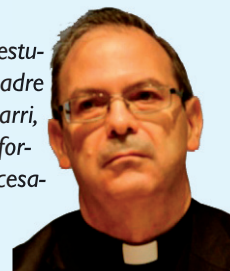

† Francesc, Obispo de Menorca

l'entrevista a...

GABINO URIBARRI

Hace unas semanas estuve en Menorca el padre jesuita, Gabino Urbarri, para dirigir una jornada de formación a los sacerdotes diocesanos. Él es profesor de la Universidad Pontificia de Comillas (Cantabria).

¿Cuáles son los grandes retos que plantea la cultura actual a la evangelización?

Si partimos de la realidad actual, el primero es el de discernir cómo hemos de llevarla a cabo en una sociedad que ha experimentado un gran cambio en el modo de darse la creencia religiosa. Hace años, había una transmisión muy frecuente de la fe: uno nacía en una familia y un entorno cristianos y, así, en la vida ordinaria ya se transmitía la fe. Hablamos de una sociedad pluralista en la que crece un fuerte relativismo; da la impresión de que todas las opiniones, creencias, los diferentes modos de ver la vida o de entender a Dios son todos válidos por igual. Además, el desmoronamiento de la cristiandad tradicional se produce a distintas velocidades según las grandes zonas geográficas y, finalmente, observamos que, en general, son muchas las personas que buscan una espiritualidad, que se entiende, sobre todo, como un camino de satisfacción personal y emocional.

Por tanto, ¿cuál cree que ha de ser nuestra actitud misionera?

De entrada, si, tal como hemos dicho, hay un movimiento de búsqueda de una espiritualidad, mayoritariamente centrada en la consecución de un bienestar personal, no deberíamos caer en la tentación mundanal de ofrecer a estas personas aquello que está en consonancia con este tipo de espiritualidad, sino proponer la verdadera espiritualidad cristiana, que pone el acento preferente en la atención a los pobres, y en el auténtico significado de la cruz, no evitar el sufrimiento a toda ultranza, sino en la esperanza de la Resurrección. El gran reto es ofrecer nuestra propia identidad cristiana, que ayude a las personas a realizar un encuentro personal con Dios y no tanto cuál es la moral o la dogmática de la Iglesia. Los grupos que crecen en la fe son aquellos que son capaces de propiciar un proceso con un acompañamiento que favorezca este encuentro íntimo con Jesucristo. Ya lo dijo el gran teólogo Karl Rahner: "El cristiano del futuro será un místico, que experimenta interiormente a Dios en su vida, o no será cristiano, porque no va a hallar un soporte social para su fe".

¿Y cómo presentar esta fe?

Hemos de ofrecer el rostro amable de la fe cristiana, sin adulterarla. La Iglesia ha de inspirarse en la idea del Papa Francisco de "un hospital de campaña" o "una casa de misericordia", donde siempre habrá una actitud de acogida, desde el respeto, hacia aquellas personas, cualquiera que sea su situación, para ayudarlas a dar un paso firme al encuentro profundo con Dios. La esencia de la Iglesia consiste en la misión irrenunciable de anunciar la Buena Noticia.

Diego Dubón

la paraula
de Déu

El Naixement de sant Joan Baptista

Solemnitat

Lectura del llibre d'Isaïes 49, 1-6

Salm responsorial 138

R: Vos don gràcies per haver-me fet tan admirable.

Lectura dels Fets dels Apòstols

13, 22-26

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: "M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor; ell durà a terme tot allò que em propòs". De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingués ell, Joan va predicar a tot el poble

d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no som allò que vosaltres pensau, però després de mi en ve un altre de qui no sóc digne de deslligar el calçat dels peus. Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creis en Déu, ens envia Déu aquest anunci de salvació».

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

1, 57-66. 80

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els vesins i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar l'infant, i proposaven

que es digués Zacaries, com son pare. Però sa mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan». Ells li replicaren: «Però si no hi ha ningú de la família que ho nomi!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que només. Ell demanà unes tauletes i escriví: «S'ha de dir Joan». Tots se'n varen meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els vesins. La gent en parlava per tota la Muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «¿Què serà aquest infant?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I l'infant creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

Lectura del Profeta Isaïas 49, 1-6

Escuchadme, islas; atended, pueblos lejanos: Estaba yo en el vientre, y el Señor me llamó en las entrañas maternas, y pronunció mi nombre. Hizo de mi boca una espada afilada, me escondió en la sombra de su mano; me hizo flecha bruñida, me guardó en su aljaba y me dijo: «Tú eres mi siervo, de quien estoy orgulloso.» Mientras yo pensaba: «En vano me he cansado, en viento y en nada he gastado mis fuerzas», en realidad mi derecho lo llevaba el Señor; mi salario lo tenía mi Dios. Y ahora habla el Señor; que desde el vientre me formó siervo suyo, para que le trajese a Jacob, para que le reuniese a Israel, —tanto me honró el Señor y mi Dios fue mi fuerza—: «Es poco que seas mi siervo y restablezcas las tribus de Jacob y

conviertas a los supervivientes de Israel; te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

Salmo responsorial 138

R: Te doy gracias porque me has escogido portentosamente.

Lectura de los Hechos de los Apóstoles

13, 22-26

Lectura del santo evangelio según san Lucas

1, 57-66. 80

A Isabel se le cumplió el tiempo del parto y dio a luz un hijo. Se enteraron sus vecinos y parientes de que el Señor le había hecho una gran misericordia, y la felicitaban. A los ocho días fueron a circuncidar al

niño, y lo llamaban Zacarías, como a su padre. La madre intervino diciendo: «¿No! Se va a llamar Juan.» Le replicaron: «Ninguno de tus parientes se llama así.» Entonces preguntaban por señas al padre cómo quería que se llamase. Él pidió una tablilla y escribió: «Juan es su nombre.» Todos se quedaron extrañados. Inmediatamente se le soltó la boca y la lengua, y empezó a hablar bendiciendo a Dios. Los vecinos quedaron sobrecogidos, y corrió la noticia por toda la montaña de Judea. Y todos los que lo oían reflexionaban diciendo: «¿Qué va a ser este niño?» Porque la mano de Dios estaba con él. El niño iba creciendo, y su carácter se afianzaba; vivió en el desierto hasta que se presentó a Israel.

evangelí i vida

Joan el darrer profeta de l'Antic Testament

Francesc Triay

Quan en el poble de l'Antic Testament sembla que ja no hi ha futur, doncs fa temps que la religió és un ritualisme descafeïnat, buit, només fullaraca, com la figuera on Jesús anirà a cercar figues i no n'hi troba (cf Mc 1, 13-14), d'un matrimoni vell i estèril en neix un nou profeta, el darrer de l'A. T., Joan Baptista, qui prepararà la vinguda de Jesús, el Messies Fill de Déu.

El naixement de Joan ens ha d'ajudar a pensar i creure que Déu es manté fidel a la seva paraula. Ell, encara que els humans, el poble que Ell s'ha elegit, li fallem, mai serà infidel a la seva paraula. Ja, després del primer pecat dels homes, es compromet a la salvació (cf Ge 3, 15).

Salvació que ha anat encaminant al llarg dels segles, des d'Adam i Eva, fins Jesús, el Messies. Déu, el Pare, ha fet pactes, ha enviat profetes i el poble elegit s'hi ha compromès, però, aquest poble ha fallat tot sovint.

Amb Joan Baptista, acaba aquest temps de preparació i comença un temps nou, el temps de la manifestació de Déu en el seu Fill, Jesús de Natzaret, nat de Maria Verge. En aquesta darrera etapa de preparació, la figura insubornable de Joan Baptista s'alçarà com la veu que crida en el desert: "Preparau el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes." (Mt 3, 3).

Cada any, a l'Advent, recordam aquesta figura de Joan. Ara bé, també nosaltres hem de continuar preparant el camí

del Senyor, doncs Ell vol arribar a la vida de tota persona i per arribar-hi, avui, com en temps de Joan, necessita de mediacions i vol que una d'aquestes mediacions siguem nosaltres els creients, qui amb la nostra vida i la nostra paraula l'hem d'anunciar als germans.

Ens hem de demanar, amb sinceritat, si la nostra vida i la nostra paraula són testimoni d'aquest nou temps que predi Joan Baptista? Si nosaltres, que ens deim deixebles de Jesús, treballam per donar a conèixer l'amor fidel de Déu? Amor amb que Jesús ens ha estimat fins a l'extrem.

Convidats a la Taula de l'amor entregat, participem-hi amb joia i agraïm a Déu el do Joan, el darrer profeta del Antic Testament.

on
estàs?

Posar-se les sandàlies

Ana Edo – germanes de la Consolació

Arriba l'estiu, la calor, les portes i finestres obertes... I amb la calor arriben les sandàlies als nostres peus. Les sandàlies es converteixen en les nostres sabates d'estiu, ens permeten caminar amb lleugeresa i frescor en els dies que el sol escalfa més. Posar-nos les sandàlies pot ser una manera de trobar-nos amb nosaltres mateixos i amb Déu. Les sandàlies ens protegeixen el peu de les pedres, dels animalets, de la calor de la terra però també ens ho deixen al descobert perquè es ventili, s'embruti de la pols del camí. Jesús i els seus amics feien servir sandàlies i aquestes formaven part del seu estil

de vida senzill i la seva actitud disponible. "No porteu res per al camí: ni bastó, ni bossa, ni pa, ni diners, ni dos vestits..." (Llc 9, 3-5).

Jesús invita els seus a viure despresos i confiats. A anar de poble en poble amb l'estrictament necessari per viure. No acumular riqueses, ni seguretats, ni comoditats. Una vida senzilla i

confiada és la clara invitació. Les sandàlies són una prova d'això: protegeixen els nostres peus com protegeix la nostra vida Déu Pare, la família, els bons amics... ells eviten que correm riscos, que ensopeguem, que ens fereixin "les serps" del camí. Qui protegeix la teva vida? Qui té cura de tu? Les

sandàlies també deixen la nostra humanitat al descobert, no ens cobreixen els peus totalment i ens col·loquen en situació de embrutar-nos/complicar-nos amb les vides d'altres que es creuen en el camí. Estic disposat a deixar-me "embrutar" pels altres? Em deixo complicar la vida per la necessitat de la gent que tinc aprop?

Posar-se les sandàlies en sentit cristià és abraçar la proposta de Jesús de viure una vida senzilla, confiada en Déu i en la seva Providència. "Confiem en Déu i res ens faltará" deia Santa M. Rosa Molas. Posar-se les sandàlies és també estar disponible a viure el risc que la vida t'esquitxi com al bon samarità i inclinar-te davant el germà ferit, guarir les seves ferides i rentar-li els peus. T'atreveixes a posar-te les sandàlies a la manera de Jesús?

la carta de Sever de Menorca:
1600 anys (i 20)

LA NAU

En aquesta peça s'hi troba també una nau: a proa amb la lletra A (alfa) i mala de veure per la cuita que en van fer, hi ha l'Omega. Dintre de l'ambient cristià aquesta figura juntament amb el far simbolitzava l'arribada a la salvació eterna, al port segur. Aquesta representació prové de comparar la vida humana a un viatge per la mar. Hi ha un temps de bonança, la mar com una bassa d'oli; un altre temps de fortunal i mar de fons. Com la vida mateix: un temps tot va bé, uns altres, dificultats, sofriments... Com a mostra del significat que hi donaren mirau el que diu Gregori de Nissa: "Pels combatents d'aquesta terra, el pas al més enllà és el que pels navegants significa l'arribada (l'amarrar) a port tranquil". I Cebrià de Cartago podia escriure: "Els servents de Déu tenen pau, llibertat, tranquil·litat, quan arribam al port de l'estada i seguretat eternes, fugint d'aquestes tempestes del món, quan, deixant aquesta vida mortal, passam a la immortalitat..." A més a l'antena del vaixell hi descobrien la creu.

EL COLOM

Pels escriptors cristians antics el colom simbolitzava l'amor de Crist per la seva Església i també la seva unitat i, per altres l'Esperit Sant. En ambient funerari se'l sol situar entre aquelles representacions de l'ànima ja entrada al repòs i en la pau celestial.

EL MONOGRAMA CRISTOLÒGIC

Està compostat per les dues lletres primeres del nom de Crist en grec, la X (chi) i la P (rho). Va acompanyat per les dues lletres apocalíptiques Alfa i Omega, principi i fi. A vegades es posava l'Omega a la dreta i l'alfa a l'esquerra en ambient funerari per significar que del final, de la mort, es passa al principi, a la vida. Emprat modernament en les insígnies d'Acció Catòlica i en l'escut de l'equip de futbol del Ferreries, que sembla un pal amb un reganyol que ja no saben el que és.

La Nau

Josep Sastre

LA PALMA

La palma juntament amb la corona i el cavall volen representar la vida com una lluita, símbols de victòria, especialment com a símbol del martiri. També es solia col·locar sobre la tomba dels feixos no màrtirs, símbol de victòria i de la recompensa celestial.

Podeu llegir el meu estudi sencer d'aquesta peça al n° 4 de Meloussa, revista de la secció d'Història i Arqueologia de l'IME, pp. 109-113.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Salms de la 4ª Setmana:

Dg. 24, Naixement de sant Joan Baptista (S): Is 49, 1-6 / Sal 138 / Fets 13, 22-26 / Lc 1, 57-66. 80.

DI. 25, Fèria: 2R 17, 5-8. 13-15a. 18 / Sal 59 / Mt 7, 1-5.

Dt. 26, Fèria: 2R 19, 9b-11. 14-21. 31-35a. 36 / Sal 47 / Mt 7, 6. 12-14.

Dc. 27, Fèria: 2R 22, 8-13; 23, 1-3 / Sal 118 / Mt 7, 15-20.

Dj. 28, Sant Ireneu, bisbe i màrtir (MO): 2R 24, 8-17 / Sal 78 / Mt 7, 21-29.

Dv. 29, Sant Pere i sant Pau, apòstols (S): Fets 3, 1-10 / Sal 18 / Ga 1, 11-20 / Jo 21, 15-19.

Ds. 30, Fèria: Lm 2, 2. 10-14. 18-19 / Sal 73 / Lc 2, 41-51.

Dg. 1, XIII de Durant l'Any: Sa 1, 13-15; 2, 23-24 / Sal 29 / 2C 8, 7-9. 13-15 / Mc 5, 21-43.

Caritas adquireix una nova nau

Caritas signarà properament l'adquisició d'una nau i dos solars adjunts a l'última ampliació de Poima per cobrir la manca d'espai després de l'incendi de la planta TIV i reubicar les activitats de tractament de residus, reciclatge i tallers de formació i inserció laboral. Es tracta de 1.800 metres quadrats, dels quals 500 estan construïts, que han quedat en mans del BBVA i que, per mediació de Caritas Espanya, s'han ofert amb un important descompte. A això s'afegeix la condició dels comptes sanejats de Caritas després de cobrar la indemnització més la venda de la Casa d'Acollida de Maó i una casa a Es Migjorn donada pel prevere Pere Comella.

No ens endeuem amb aquesta operació i a canvi se disposarà de més espai per distribuir la feina de roba, residus i mobles que ocupa a quinze persones en risc d'exclusió social.

agenda

Convivències amb els seminaristes

Del 9 al 12 de juliol, el Seminari Diocesà convida als joves que estan en la edat de ESO i Batxillerat a participar d'unes convivències amb els seminaristes, al Santuari de la Mare de Déu del Toro. Poden demanar informació a Mn. J. Bosco Faner 610297969, fins a finals del mes de juny

Estiu Solidari

L'equip d'Animació Comunitària i Sensibilització de Caritas Diocesana de Menorca, aquest any torna a oferir "Estiu Solidari". Amb la finalitat de sensibilitzar i animar els adolescents i joves a fer un servei de voluntariat partint des de la reflexió del nostre entorn, per després discernir quines són les possibles accions solidàries que poden realitzar, per transformar la nostra consciència i societat perquè aquesta sigui justa, solidària i respectuosa de la dignitat de totes les persones.

Va dirigit als adolescents a partir de 14 anys fins a joves de 25 anys i els quals tinguin inquietuds per transformar la nostra societat perquè aquesta sigui més justa i solidària per a tothom.

Inscripcions obertes fins 29 de juny, tel. 971 48 11 40 (Ciutadella) 971 36 10 01 (Maó) o al mail: voluntariat.formacio@caritasmenorca.org

Viatge a Taizé

El Secretariat diocesà de joventut de Menorca, ha organitzat per al proper mes d'agost un viatge a Taizé (França) els dies 11 a 19 d'agost. El preu del viatge és de 260 €. S'Anirà informant al llarg del mes de juny, i es convocarà una reunió per tal de donar tots els detalls.

notícies nostres

Aquestes i altres notícies les podeu trobar a la pàgina web del Bisbat de Menorca

Grup de Revisió de Vida a Barcelona

El passat 26 de maig, novament vam ser convidats a entrar en la revisió de vida des del discerniment. Hem practicat un balanç de final de curs, que amb les aportacions de tots, ens ha conduït a prendre consciència de la pròpia evolució madurativa. Entre el respecte i una confiança profunda fruit del treball constant en el grup, les comunicacions han estat valuoses. Ens atrevim a transcriure'n algunes.

Un company ens exposa la decisió d'un canvi en els estudis, constata que està en un error al seguir lluitant per una especialitat que no el motiva de cara a exercir-la en un futur.

L'experiència del primer any del bot de Menorca a la universitat de Barcelona. Passar d'una vida de família amb les necessitats bàsiques resoltes, a enfrontar-se tot sol al repte. Ara s'adona de com ha après a organitzar-se, aprofitar el temps, i que ha fet nous amics. El goig de compartir vivències en

aquest grup on podem expressar amb confiança les nostres opinions, i valors. Aquí poc a poc, anem prenent consciència del que significa participar de ple en la vida adulta.

Són moltes les vivències compartides en les nostres trobades. Avui hem descobert que el que fem ara no és només per nosaltres, sinó que obert al servei de la humanitat.

Confirmacions a la Concepció

El dissabte dia 26 de maig, vigília de la Santíssima Trinitat varen ser confirmats a la parròquia de la Concepció de Maó, pel nostre bisbe Mons. Francesc Conesa, una trentena de joves, després d'haver fet el seu procés catecumenal, amb la il·lusió, per part de molts, de poder continuar amb la postconfirmació. L'ambient juvenil ple d'alegria es respirà al llarg de tota la celebració.

Fi de curs a sant Esteve

El 26 de maig es va celebrar el final de Curs de Catequesi 2017-18 a la parròquia de Sant Esteve. Acabar un curs de catequesi vol dir tornar a la parròquia cada setmana per a viure amb més participació i ganes la fe que hem pogut conèixer i valorar més. Els qui hi vénen -infants i adults-, pas a pas, reconeixen la importància d'aquesta formació. Prou sabem que rebem catequesi per integrar-nos més a la família cristiana i per participar amb més convicció d'unes celebracions que mos conviden a ser cristians les 24 hores que dura un dia. Ens hem ajuntat infants, joves i adults i, junts, hem participat de jocs, cavalls, festa i Eucaristia, i hem acabat compartint pa i sobrassada, boníssima per cert. Hem d'aconseguir entre tots que la catequesi no sigui posar un punt final sinó un punt i seguit amb més alegria i convicció. La fe és un do que hem d'agrair i cuidar amb ganes, amb moltes ganes. Bon descans i bon diumenge.

Hermandad Ntra. Sra. del Rocío de Menorca

Es la última semana de Pentecostés y las hermandades rocieras se ponen en camino porque allá en la Ermita del Rocío está la Blanca Paloma: Tenemos que estar a sus pies para que cuando llegue el domingo de Pentecostés y baje el Espíritu Santo ya estemos bajo el cobijo de su manto.

Y con la Fe e ilusión de cada momento nuestra Hermandad del Rocío de Menorca emprendió un largo camino desde nuestra Isla hasta la aldea Almonteña del Rocío. Con nuestro Guión y con la Medalla, un largo cortejo de peregrinos Menorquines y de la Hermandad de Palma, henchidos de Amor a la Señora, paso a paso hasta llegar a la Basílica donde la Virgen nos esperaba para darnos la bienvenida con su piadosa mirada. Muchas historias reales e irreales se cuentan del camino. Sí, hay mucha fiesta, mucho cante, mucho

baile, mucho... pero pocas veces se cuentan las oraciones, las devociones, las misas, los rosarios, la fe que hace seguir adelante al peregrino. Esa misa ante la carreta del Simpecado en medio del camino al amanecer de cada día, esas lágrimas de emoción, de sentimiento que nos embarga, esa oración arrancada desde el fondo del corazón, esa

oración, que no será la que nos dicta el catecismo, pero sí es la oración que nos dicta el corazón, que nos dicta la Virgen, que nos dicta la fe. Los caminos son largos, las vivencias son reales, los recuerdos inolvidables, los pasos son pequeños pero la fe y la devoción a la que nos protege bajo su manto, hace que sigamos adelante. Nos despedimos de ella con un viejo dicho:

"Virgencita del Rocío, Salud y suerte para el año que viene volver a verte". Hermano: Rafael Sánchez Delgado.